

Народився 2 лютого 1949 р. у с. Кобижча Бобровицького району Чернігівської області. У 1976 р. закінчив зварювальний факультет КПІ. Ще під час навчання працював інженером-технологом, начальником інструментальної дільниці експериментального заводу ВПКІ зварювального виробництва.

Трудову діяльність у газовій промисловості Микола Сакур розпочав на посаді старшого інженера ВО «Київтрансгаз» у 1983 р. З 1991 р. працював головним зварювальником АТ «Укр-газпром», а з 1994 р. очолював Державну інспекцію з ефективного використання газу. В 1999 р. він був призначений заступником генерального директора — директором департаменту систем газопостачання ДП «Укртрансгаз». Із того ж року був директором філії НВЦ «Техдіагаз» ДК «Укртрансгаз». На цій посаді опікувався впровадженням єдиної технічної політики щодо технічного діагностування та прогнозування технічного стану газопроводів, машин, основного і допоміжного обладнання об'єктів газової промисловості. Крім того, Микола Юхимович протягом 12 років є заступником голови оргкомітету з проведення Міжнародної конференції «Ресурсоенергозбереження в ринкових умовах». Після виходу на пенсію у 2009 р. працює начальником служби охорони праці у НВЦ «Техдіагаз».

М. Ю. Сакур зробив певний внесок у будівництво і розвиток ГТС України, долучався до створення і введення в експлуатацію газопроводу Єлєць–Кременчук–Кривий Ріг, розробив галузеву систему діагностичного обслуговування обладнання МГ та АГНКС, яка була впроваджена і використовується у ДК «Укртрансгаз» і є актуальною при тривалій експлуатації об'єктів.

Має чотири деклараційні патенти України на винаходи та корисні моделі («Спосіб визначення черговості запускання поршня МГ щодо визначення місць деградації матеріалу труби», «Електромагнітний рушій», «Спосіб підвищення ресурсу обсадної коло-

Сакур Микола Юхимович

Інженер-механік, академік УНГА, фахівець у сфері неруйнівного контролю і технічної діагностики газотранспортної системи

ни експлуатаційної нафтогазової свердловини», «Спосіб експлуатації підземного сховища для рідинного або газового продукту») та один патент Росії («Система підвищення ресурса обсадної колонни експлуатаційної нафтогазової скважини»). Він — автор низки статей, присвячених проблемам міцності труб газопроводів із дефектами, геологічним причинам ризику в процесі експлуатації магістральних газопроводів, їх захисту, зв'язку між природним середовищем і корозійним станом МГ та ін.

Є лауреатом другого професійного конкурсу УТ НКТД у номінації «Кращий цикл статей в галузі НКТД» (диплом II ст.). За результатами участі у всеукраїнських конкурсах «Лідер ПЕК» нагороджений нагрудними знаками у номінаціях «Підприємство (організація)» і «Керівник підприємства (організації)».

Удостоєний Почесної грамоти НАК «Нафтогаз України», відзнак НАК «Нафтогаз України» III та II ст., нагород ДК «Укртрансгаз», «Знак пошани» ВА «Нафтохімік України» та ювілейної відзнаки «10 років Національної газової спілки України».

Народився 15 липня 1934 р. у с. Оленівка Мар'їнського району Донецької області. У 1957 р. закінчив геологічний факультет Кишинівського державного університету і до 1962 р. працював у геологічних партіях та експедиціях геологічних відомств Росії й Молдови.

З 1962 р. обіймав посаду начальника Комплексної тематичної партії у Феодосійській нафтогазорозвідувальній експедиції і тресті «Кримнафтогазрозвідка».

Протягом 1967–1984 рр. був головним геологом Дніпропетровської і Чорноморської геофізичних експедицій тресту «Дніпро-геофізика», об'єднання «Кримморгеологія» і ВМНВО «Союзморгео», які виконували геофізичні роботи для підготовки до глибокого буріння структур, що мали поклади нафти й газу.

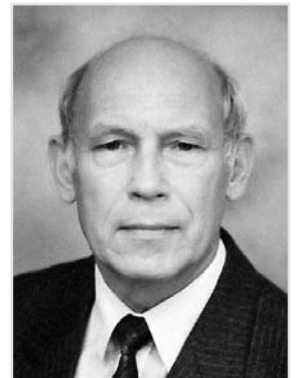
З 1984 до 1992 р. Анатолій Іванович очолював Південну морську інженерно-геологічну експедицію ВМНВО «Союзморінжгеологія».

У 1986–1988 рр. як начальник Радянської морської експедиції від Мінгазпрому СРСР керував інженерно-геологічними дослідженнями на болгарському шельфі Чорного моря.

Упродовж 1992–1995 рр. А. І. Самсонов обіймав посаду директора ДГП «Одесаморгеологія», яке спеціалізувалося на морських геофізичних роботах із пошуків і підготовки до глибокого буріння перспективних нафтогазоносних структур в акваторії Чорного та Азовського морів. На підготовлених Чорноморською геофізичною експедицією й ДГП «Одесаморгеологія» структурах відкрито газові, газоконденсатні та нафтові родовища: Голіцина, Шмідта, Архангельське, Штормове, Кримське, Одеське, Безіменне (Чорне море); Стрілецьке, Північно-Керченське, Північно-Булганацьке, Північно-Казантипське, Морське (Азовське море), а також Східно-Саратське, Жовтоярське й Сариярське нафтові родовища в Одеській області.

Самсонов Анатолій Іванович

Інженер-геолог, фахівець у галузі геології Причорномор'я, управлінець

З 1998 до 2002 р. Анатолій Іванович був головним геологом Регіонального інформаційно-аналітичного центру з морських досліджень Причорноморського ДРГП, яке створювало інформаційну базу та опікувалося технічним забезпеченням банку даних із морських досліджень.

З 1998 р. — заступник директора з питань нафти й газу Інституту прикладних проблем екології, геофізики та геохімії (м. Київ). Є науковим керівником проекту «Нафта і газ Одеського регіону та Північного Причорномор'я».

Основні наукові розробки А. І. Самсонова пов'язані з вивченням особливостей геологічної будови Причорноморсько-Кримської нафтогазоносною провінції та складанням прогнозу оцінки нафтогазоносності Одеського регіону, Північного Причорномор'я, акваторії Чорного й Азовського морів. Має більше 50 наукових публікацій. Підготував інвестиційні проекти з пошуків покладів вуглеводнів на пошукових площах в Одеській, Миколаївській і Херсонській областях.